

de ma ezért cserében
csakis általa léphetek
egy képzelt új világba,
hol verseket és képeket,

időjárás-jelentést
és állatövi jegyeket,
imádságot vagy pornót,
s mi kell még, minden egyebet,

múltat, jelent, jövőndőt
nap mint nap újra megkapok,
s ha kinyitom az ajtót,
már megint ugyanott vagyok,

ám végre nem felejttem,
hogy ezerkilencszázhuszon-
kettőben Bedő Berta
világra jött, és átúszom

a villámfényes égen,
s talán valahol meglelem,
bár háttal ül nekem most
egy virtuális fellegen,

míg beírom a jelszót,
egy másodpercig hallgatok,
s a sikolyt egybegyűjtöm,
mit vissza úgysem adhatok.

RETRÓ

(*curriculum vitae*)

Hány táblát lelepleztem,
hány szobrot felavattam,
míg árleszállítás volt
az égi lerakatban,

hősökkel megjelöltük
Erdély ránc eső részét,
és kellőképpen nagy volt
a részvétel s a részvét,

a múltat visszahoztuk
legalább félig-meddig,
bár azért egy-két hófolt
az árnyékból kitetszik,

levett kalappal álltunk
a csattogó hidegben,
és felzengett a himnusz
minden magyar idegben,

s mint esőcsepp a dróton,
szempillánkon a könnyek
kristálytiszta ragyogtak,
mielőtt elpörögtek,

de úgyis volt ok mindig
újabb könnyhullatásra,
egy megható beszédre
és úrfölmutatásra,

már úgy értem, hogy fölnéz
a legvégén a szónok,
és érzi, hogy rábólint
az Úr is: tényleg jó volt!

Jaj, mennyi lelkes ember,
akivel összekapcsolt
egy-egy ilyen ünnepség,
mondhatnám: összetapsolt!

Megint s megint Faustus
voltam, fordítva, persze,
maradj, kérleltem folyton,
s majd szólok, hogy mehatsz-e,

és jött a múlt, s maradt is,
mert attól voltam boldog,
hogy fehér lepedővé
változnak át a foltok,

s ahányszor csak lerántjuk
egy rejtőző szoborról,
annyiszor éljük újra,
hogy Isten ránk is gondol,

mint amikor leolvad
a hó egy fűcsomóról,
s az összegyűrt lepel már
macskaként dorombol,

élünk minden vasárnap
felséges képzavarban,
mikrofonpróbát tartunk,
s köhécselünk, ha zaj van,

a tűző napsütésben
végig fedetlen fővel,
nem értjük, hogy már múlt van,
s a jövő mégsem jó el.

Egressy Zoltán

NE FÉLJ TŐLEM

Húszévesen, hát ez így nagyon durva, hogy jövök én ahhoz, hogy itt üljek veled húszévesen? Lehet, hogy én érzem rosszul, de valamiért bennem van, hogy húszéves vagyok csak, az agyam viszont ilyen nagyon nem, az sokkal több, de ez most mindegy, hagyjuk. Egyébként meg jó az egész, minden. Most van egy teljesség bennem. Nem az, hogy összhang, mert nyilván korszakban máshol vagyok, mint te, amit én tudok így a világról, az más még, csomósor előjön bennem, hogy amit mondok, azt milyen neked hallgatni, vagy hogy ha elolvasnék valamit, amit te is, azt te biztos máshogy értenéd meg, valószínűleg sokkal jobban, mint én. Olyan fura ez, de tényleg, kétpercenként átvonul így az agyamban, hogy miért beszélgetsz te velem, miért érdekel, amit mondok? Húszévesen mit tudok mondani érdekeset neked? Volt már dolgom idősebb pasival, nem az, nem számít így, de mégis, ettől mégis ilyen konfúziós érzés az egész, hatalmas nagy kérdőjel, hogy miért beszélsz egyáltalán velem. Vagy nem az, hogy beszélsz, hanem hogy beszélgetsz! Nekem ez durva. Biztos túlzásba viszem ezt, de nem tehetek róla, egyszerűen megfordul bennem, így szünet nélkül megy bennem a kétség, zavarog fel-le belül a sok hülye gondolat, sütkörezek így benne, az egészben, fürdőzők, mióta itt ülök veled, nem is tudod elképzelni, hanyadszor fut végig. Közben meg így... De ez állandó, hiába beszélgetünk, bejön belém, fordulgat ide-oda a fejemben, ez a lényege, mert ez a fő kérdés, hogy miért érdekel téged az én véleményem versről, bármiről. Amikor mondtad, hogy üljek át hozzád egy pohár borra, biztos észrevetted, mennyire nézlek, vagy hát pontosabban még egy pohár borra, érted, mert akkor már nem tudom, hányat ittam a Krisztivel, a szőkevel, akit láttál ott mellettem, és akkor így szóba is került rögtön, hogy én idejárom viszonylag sokat, és ahogy kezdtünk beszélgetni, már akkor, egyből ezt gondoltam. A barátnőmmel össz úgy fél órára jöttem, nem többre, ez történt fél tízkor, most meg fél egy van. Fél órát maradunk, gondoltam, legalábbis én annyit, egy-két pohár bor lesz ma este, más tuti nem, abból általában baj van, főleg a vodkából, amit itatni szoktak velem, valamiért azt nyomnak belém mindig, sose tudom, miért, mindenestre azt így nem bírom nagyon jól. Na ez volt három órája. És tök jó, hogy így alakult, veled ülök itt, de mégis szarul érzem magam közben, nem szarul, furcsán csak,